

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 12. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Onsdag den 15. december 2010
Tidspunkt: Kl. 10.25
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Anne-Marie Meldgaard (S) formand, Flemming Møller (V),
Malou Aamund (V), Pia Adelsteen (DF), Helle Sjelle (KF),
Kim Mortensen (S), Yildiz Akdogan (S), Pia Olsen Dyhr
(SF), Lone Dybkjær (RV)

Desuden deltog: Statsminister Lars Løkke Rasmussen

Punkt 1. Forelæggelse af møde i Det Europæiske Råd den 16.-17. december 2010

Det Europæiske Råd 16-17/12-10 – bilag 4 (F) (udkast til konklusioner samt rapport)

Det Europæiske Råd 16-17/12-10 – bilag 1 (udkast til kommenteret dagsorden for mødet i Det Europæiske Råd 16-17/12-10)

Det Europæiske Råd 16-17/12-10 – bilag 2 (udkast til konklusioner til mødet i Det Europæiske Råd 16-17/12-10)

Det Europæiske Råd 16-17/12-10 – bilag 3 (F) (rapport om stabilitetsmekanismen for euroområdet til Det Europæiske Råd 16-17/12-10)

Statsministeren: Der er jo EU-topmøde i morgen og i overmorgen i Bruxelles. Det altoverskyggende hovedemne – hvilket ikke er nogen overraskelse for kredsen her; det ligger i forlængelse af, hvad vi har drøftet ved tidligere lejligheder – er den permanente krisemekanisme. Jeg forventer også, at vi kort vil drøfte EU's tilgang til de strategiske partnere, tildeling af kandidatstatus til Montenegro samt eventuelt også EU's budget.

Men den permanente krisemekanisme først. Det blev på EU-topmødet i oktober besluttet, at der skal etableres en permanent krisemekanisme, der kan aktiveres, såfremt der i fremtiden opstår kriser, der truer den finansielle stabilitet i eurozonen. Baggrunden for den beslutning er jo – som det også er bekendt her – det forhold, at den midlertidige krisemekanisme, der blev etableret oven på den græske situation i foråret, udløber medio 2013. Derfor er det vigtigt at sende et klart signal om, at der er et mere permanent sikkerhedsnet, når det midlertidige bliver pillet ned.

Det blev samtidig besluttet, at der på topmødet i december skulle arbejdes videre med to spørgsmål. For det første en begrænset ændring af traktaten. Baggrunden for det er jo det forhold, at vi vil sikre os, at Tyskland kan deltage i en permanent krisemekanisme. Det kræver, at der ikke er den mindste tvivl om, at en sådan er i overensstemmelse med den tyske forfatning. Vi kan ikke risikere, at en permanent mekanisme bliver underkendt af forfatningsdomstolen i Karlsruhe. Det

er den ene ting. Den anden ting er selvfølgelig krisemekanismens nærmere indhold.

Med hensyn til traktatændringen har den faste formand, van Rompuy, præsenteret et konkret forslag, som sikrer, at eurolandene kan etablere en permanent krisemekanisme på et mellemstatsligt grundlag med henblik på at sikre stabiliteten i eurozonen som helhed. Det er forventningen, at der vil være bred tilslutning til det forslag, som er på bordet. Det kan ikke udelukkes, at enkelte medlemslande vil ønske mindre justeringer af teksten, men der vil være bred tilslutning. Forslaget indebærer ikke en udvidelse af EU's kompetencer. Det vil derfor være et forslag, der kan gennemføres efter den såkaldt forenkede traktatændringsprocedure. Det betyder, at den formelle afgørelse om traktatændringen træffes med enstemmighed i Det Europæiske Råd efter høring af Europa-Parlamentet og Kommissionen. Og det betyder, at der ikke skal indkaldes til en regeringskonference eller et konvent. Traktatændringen skal efterfølgende godkendes i alle medlemslande i overensstemmelse med de enkelte landes forfatningsmæssige bestemmelser. Hvad angår Danmark betyder det jo efter helt fast praksis, at Justitsministeriet så vil vurdere traktatændringens forhold til grundloven.

Den videre proces ventes at være, at Det Europæiske Råd til marts træffer den formelle afgørelse om traktatændringen, efter at man har hørt Europa-Parlamentet, Kommissionen og Den Europæiske Centralbank. Og så forventes det, at de nationale ratifikationsprocedurer skal være afsluttet med udgangen af 2012, sådan at traktatændringen kan træde i kraft den 1. januar 2013 – i god tid inden den midlertidige mekanisme står til udløb.

Så meget om traktatændringen.

For så vidt angår krisemekanismens indhold er der ikke nogen forventninger om, at vi på mødet i morgen og i overmorgen vil træffe nogen videre substansmæssige beslutninger om det. Det er derimod forventningen, at Det Europæiske Råd vil tiltræde den erklæring, som eurolandenes finansministre afgav den 28. september, hvor EU-landenes finansministre også indgik aftalen om lånepakken til Irland. Den erklæring er udtryk for en første operationalisering af ønsket om at sikre inddragelse af private investorer. Det fremgår bl.a., at eurolandenes statsobligationer fra midten af 2013 skal udstyres med klausuler – collective action clauses – som skal muliggøre, at der i helt særlige tilfælde kan ske en genforhandling med private investorer af lånevilkårene. En sådan genforhandling vil være en forudsætning for, at man kan opnå lån fra den permanente krisemekanisme i tilfælde, hvor et land vurderes at være insolvent og således ikke kan betale sin gæld. Formålet med disse klausuler er at sikre, at også private investorer og ikke kun andre landes statskasser i fremtiden bærer en del af den risiko, som kan være forbundet med udlån til lande, som fører en uansvarlig økonomisk politik. Der er et dobbelt sigte. Både at have et sikkerhedsnet, der er spændt ud, hvis ulykken opstår. Men nok så meget at forhindre, at den opstår. Også her gælder det, at det er bedre at forebygge end at helbrede. Forebyggelsen består i, at det enkelte land fører en ansvarlig økonomisk politik. Det kan disse klausuler bl.a. tilsikre.

De nærmere detaljer vedrørende den permanente krisemekanisme vil dog først skulle fastlægges i en efterfølgende proces. Det er forventningen, at alle 27 medlemslande vil blive inddraget i arbejdet med udformningen af mekanismen.

Der lægges også op til, at lande, der ikke er medlem af eurosamarbejdet, vil kunne deltage i selve krisemekanismens lånepakke på ad hoc basis.

Fra dansk side støtter vi varmt, at der etableres en permanent krisemekanisme. Det er åbenlyst i Europas interesse, at der også efter 2013 eksisterer et sikkerhedsnet i tilfælde af alvorlige kriser, og det er åbenlyst i Europas interesse, at der snarest skabes sikkerhed for, at noget sådant eksisterer.

Vi støtter også, at traktatændringen gennemføres med, hvad jeg har kaldt et målrettet, kirurgisk snit. Det er positivt, at der synes at være bred enighed om det. Det er kun cirka et år siden, Lissabontraktaten trådte i kraft, og det, Europa mindst af alt har brug for, er en ny, bred debat om traktater og institutioner.

Jeg synes også, det er tilfredsstillende, at der tegner sig bred opbakning til, at alle 27 lande skal involveres i det videre arbejde med at etablere denne mekanisme. For alle lande i EU – hvad enten man er med i eurozonen eller ej, og hvad enten man har en ambition om at komme med eller ej – har en interesse i, at vi får en effektiv mekanisme, som understøtter den finansielle stabilitet i Europa.

Og så er det positivt, at der holdes en dør åben for deltagelse i mekanismens lånepakker for lande uden for euroen. Vi valgte som bekendt fra dansk side at bidrage til den irske lånepakke, selv om vi ikke er medlem euroen. Det gjorde vi, fordi vi som en lille, åben økonomi, der i høj grad lever af at samhandle med de resterende EU-lande – det er vel 75 pct. af vores eksport, der falder inden for EU-området – har en særlig stærk, objektiv interesse i, at der er stabilitet.

Og så støtter vi fra dansk side, at mekanismen går hånd i hånd med en stærkere stabilitets- og vækstpagt, som tilskynder landene til at føre en sund og ansvarlig økonomisk politik. For, som jeg sagde før, det er vigtigere at forebygge end at helbrede. Målet må jo være, at vi får etableret en samlet europæiske ramme, der sikrer, at der i fremtiden så vidt muligt slet ikke bliver behov for hjælpepakker.

Så meget om det, der er hovedemnet for topmødet.

Vi drøftede på vores møde i september som bekendt en tilgang til vores strategiske partnere. Ved den lejlighed blev det besluttet, at den høje repræsentant, Ashton, skal vurdere mulighederne for at udvikle relationerne til alle EU's strategiske partnere med fokus på EU's interesser og med fokus på, hvordan vi udvikler mulighederne for at forfølge disse interesser. Alt sammen med det sigte at præsentere en første fremskridtsrapport til Det Europæiske Råds møde her i december 2010. Det er forventningen, at Ashton i sin rapport særligt vil fokusere på Kina, USA og Rusland. Vi bakker selvklart helhjertet op om disse bestræbelser på at sikre en mere sammenhængende og fokuseret europæisk ekstern politik.

Det Europæiske Råd forventes at udtrykke støtte til konklusionerne fra det generelle råd den 14. december vedrørende EU's udvidelse og erklære sig enig i, at Montenegro tildes status om kandidatland. Det støtter vi fra dansk side.

Endelig forventes det, at vi på topmødet vil opfordre EU's institutioner til at samarbejde om en rettidig vedtagelse af de kommende finansielle rammer for EU's budget.

Herudover ventes der en bekræftelse af konklusionerne fra topmødet i oktober, hvor man bl.a. var enige om, at udviklingen i EU's eget budget bør afspejle den budgettilbageholdenhed, som i øjeblikket udvises på nationalt niveau. Det er et signal, som regeringen i den grad støtter, for det er ganske svært at retfærdiggøre betydelige stigninger i EU's budget på den ene side, mens man på den anden side i medlemslandene er i gang med at konsolidere og gennemføre udgiftsreduktioner bl.a. for at leve op til EU's egne henstillinger. Men jeg forventer i øvrigt ikke nogen større drøftelse af budgetspørgsmål på topmødet.

Pia Adelsteen sagde for en ordens skyld igen, at Dansk Folkeparti gerne ser en folkeafstemning i forbindelse med en traktatændring.

Hun refererede til en artikel i Altinget samme dag, hvor den tyske finansminister siger, at skal økonomiske og finansielle kriser undgås i fremtiden, er man nødt til at give EU reel økonomiske magt over økonomien. Hun tilføjede, at man er så småt på vej, idet vor finanslov skal en tur ned i Bruxelles, inden vi får den til debat i Folketinget. Desuden står der i Altinget, at både præsident Sarkozy og kansler Merkel har sagt, at skal man tage ved lære af den økonomiske krise i eurolandene, må der tages skridt mod en øget politisk integration, herunder harmonisering af skattelovgivning og arbejdsret. Det bekymrede hende alvorligt, idet det for hende var tegn på, at vi er på vej mod en føderal union. Hun spurgte, om statsministeren havde nogen kommentarer til det.

Pia Olsen Dyhr tog udgangspunkt i statsministerens bemærkning om, at den permanente krisemekanisme er for eurolandene, men der lægges op til, at ikke-eurolande kan vælge frivilligt at tilslutte sig den. SF støtter varmt den permanente krisemekanisme, idet uro i eurozonen ikke kan undgå at få konsekvenser for Danmark. Men når Danmark ikke bliver medlem som sådan, men kobler sig på konkrete låneprogrammer, hvad har det så reelt af konsekvenser? Hvordan vil vores indflydelse være vedrørende den videre udvikling af krisemekanismen og de konkrete låneprogrammer?

Hun bad statsministeren afkræfte Dansk Folkepartis påstand om, at den danske finanslov skal til eftersyn i Kommissionen og Rådet, men at det kun er nogle strategiske tal, vi skal sende til Bruxelles.

Med hensyn til de strategiske partnere nævnte hun, at på det netop overståede COP16 møde i Mexico var Kina en af de strategiske partnere, som måske var lidt udfordrende. Derfor spurgte hun, om Kina ikke også er nødt til at forpligte sig til klare CO₂-mål på et eller andet tidspunkt.

Lone Dybkjær sagde, at Det Radikale Venstre også er tilhænger af, at man laver et kirurgisk snit og får etableret en permanent krisemekanisme. Ligesom Pia Olsen Dyhr ville hun gerne vide, hvad det egentlig helt konkret vil betyde for Danmark.

Hun refererede, at Tyrkiets Europaminister, da han forleden dag mødtes med Europaudvalget, sagde, at Tyrkiet ikke længere deltog i topmøderne. Det havde Tyrkiet tidligere gjort, men det var måske kun til den store udvidelse i 2004. På den baggrund spurgte Lone Dybkjær, hvem der egentlig deltager i topmøderne.

På mødet med de danske medlemmer af Europa-Parlamentet havde man diskuteret forskellige finansieringskilder, og Anne E. Jensen fra Venstre havde sagt, at man godt kunne overveje andre finansieringsmekanismer, blot der ikke var tale om skatter, og at man godt kunne forestille sig et andet beregningsgrundlag. Lone Dybkjær spurgte, om der arbejdes med det, og om det ville være noget, man skulle drøfte på topmødet. Hun spurgte videre, om man kan komme af med de enorme rabatordninger, nogle lande har, hvis man ikke omlægger hele systemet.

Statsministeren understregede i anledning af Pia Adelsteens og Pia Olsen Dyhrs indlæg, at der ikke er tale om, at EU skal godkende den danske finanslov. Den vedtages i Folketinget. Det håbede statsministeren i hvert fald, tilføjede han – med henvisning til at den netop drøftes i Folketinget i øjeblikket. I forbindelse med den krise, vi har været igennem, er det vigtigt, at vi kigger helt bredt på, hvordan vi kan sikre, at der kommer større national disciplin, idet vi gensidigt er afhængige af hinanden. Den gældskrise, en række lande befinder sig i, er jo dybest set udtryk for, at man ikke har udvist rettidig omhu. Det har en effekt på landene selv, men det har også en effekt på samhandelspartnere og EU. Det er derfor, vi sidder og udvikler disse sikkerhedsnet. Danmark har en interesse i, at der bliver større respekt for det regelsæt, der hele tiden har været gældende i vækst- og stabilitetspagten, så tingene ikke går så galt, som de gjorde i Grækenland. Det er også baggrunden for, at der er aftalt mere transparens, sådan at vi i højere grad kan kigge hinanden i kortene. Men det er landene selv, der tilrettelægger deres egen økonomiske politik. Statsministeren afviste klart Pia Adelsteens påstand om, at vi bevæger os hen imod en føderation. Det ville kræve, at man laver en omfattende traktatændring, og det er der slet ikke lagt op til.

Statsministeren sagde til Pia Olsen Dyhr, at det skal afklares nærmere, hvad det vil betyde for Danmark, hvis vi kobler os på en permanent krisemekanisme. Det vil ske til marts, og det er meget positivt, at alle 27 EU-lande er med i det videre arbejde med udviklingen af denne mekanisme. Under dette arbejde skal vi selvfølgelig søge at varetage danske interesser, som dels er, at mekanismen skal stå åben for lande uden for eurozonen, og dels er, at vi skal have indflydelse.

Med hensyn til de strategiske partnerskaber sagde statsministeren, at det er åbenlyst, at det er i europæisk interesse, at de store nye økonomier, eksempelvis Kina, forpligter sig på internationale målsætninger, og at de indgår i en regulering, der hviler på gennemsigtighed. Det var et af de store temaer på COP15 mødet i København sidste år, og det har det også været i Mexico, hvor der er sket fremskridt, men hvor man slet ikke er i mål.

I svaret til Lone Dybkjær vedrørende Tyrkiet bekræftede statsministeren, at man skal tilbage til 2004 for, at der var en tradition for, at kandidatlandene også deltog i visse topmøder. Efter den store udvidelse i 2004 med ti nye lande er denne tradition afviklet. Der har været situationer, hvor der har været frokoster eller andet, men statsministeren mente, man skulle tilbage til 2006 for at finde et topmøde, hvor Tyrkiet havde deltaget. De, der deltager i EU-topmøderne, efter at Lissabontraktaten er kommet til, er alene stats- og regeringslederne. Og så er Europa-Parlamentets formand med ved starten af mødet. Den Europæiske Centralbanks direktør, Trichet, er almindeligvis til stede, hvor det er relevant. Desuden deltager selvfølgelig den faste formand og Kommissionens formand og den høje repræsentant.

EU's budget, de finansielle perspektiver, afregningsgrundlaget, rabatordninger m.v. er en stor sag, som heldigvis ikke er til diskussion på det kommende møde. Den kommer til diskussion under det danske formandskab i første halvår af 2012, hvor de finansielle perspektiver fra 2014 og fremover for alvor skal drøftes. Statsministeren tilføjede, at det bliver svært, for der er mange interesser. Det er et kendt dansk synspunkt, at vi gerne vil rabatordningerne til livs, men det bliver svært.

Pia Olsen Dyhr mente, det ville blive interessant at diskutere opbygningen af krisemekanismen. Betyder det, at den skal stå åben for ikke-eurolande, at disse løbende vil være med i diskussionerne om mekanismen, eller betyder det blot, at de vil være med i diskussionen af konkrete lånemuligheder i relation til forskellige lande?

Hun nævnte, at eurolandene plejer at holde møde om mandagen, og så holder Økofin – hvor Danmark er med – møde om tirsdagen, hvor det vedtager det, eurolandene er blevet enige om mandagen. Hun spurgte, om diskussionen om krisemekanismen reelt ville finde sted om mandagen, eller om alle EU-landene ville være med i en diskussion om tirsdagen.

Hun mente, COP16 havde været en succes, hvor man gjorde det, der ikke lykkedes i København. Hun syntes, det bliver interessant at følge, hvor meget man vil presse på i forhold til Kina. FN-sporet er ind imellem lidt besværligt, hvilket hun troede statsministeren havde oplevet. Vi kan vælge at gå videre, sådan som Danmark har gjort ved at sige, at vi skal gå op fra 20 til 30 pct. Og så er der altså de strategiske partnerskaber. Hun mente, det var vigtigt, at de strategiske partnerskaber ikke bliver et anneks, men at det bliver noget, der står højt på dagsordenen i relation til Kina.

Det er altid farligt at åbne diskussionen om EU's budget, men da statsministeren nu havde åbnet den, ville Pia Olsen Dyhr gerne spørge, om statsministeren ønskede at mindske budgettet. I den forbindelse henviste hun til, at da statsministeren havde været i London og diskutere med premierminister Cameron, havde denne sagt, at det gik både han og den danske statsminister ind for.

Pia Adelsteen mente, det ville have klædt EU at gå ind for en nulløsning med hensyn til budgettet, ligesom vi har gjort det i de danske kommuner.

Hun kunne forstå, at statsministeren var uenig med den tyske finansminister, og ville høre, om han også var uenig med præsident Sarkozy og kansler Merkel og med professor Peder Nedergaard, som siger, at EU-landene bliver nødt til at have en økonomisk politik, der hænger bedre sammen, og at udviklingen mod en mere harmoniseret finanspolitik sådan set allerede er i gang.

Yildiz Akdogan fulgte op på Lone Dybkjærs spørgsmål om kandidatlandenes deltagelse i topmøderne og spurgte, om statsministeren personligt ville genindføre den tradition, man havde tidligere, når vi fik det danske formandskab i 2012.

Statsministeren svarede på Pia Olsen Dyhrs spørgsmål om, hvorvidt ikke-eurolandene får indflydelse, i det omfang de kobler sig på den permanente krisemekanisme, at grunden til, at vi gerne vil koble os på, dels er et ideelt ønske om at udvise solidaritet, dels er et ønske om at opnå indflydelse. Som et konkret eksempel nævnte statsministeren, at den danske finansminister deltog i det seneste møde i gruppen af eurolandenes finansministre op til vedtagelsen af den irske hjælpepakke sammen med den britiske og dens svenske finansminister, fordi de tre lande havde givet tilsagn om at ville gå ind i den irske løsning. Vi vil kæmpe for, at når vi går ind i mekanismen, må vi også have indflydelse.

Statsministeren var fuldstændig enig med Pia Olsen Dyhr i, at COP16 i Mexico havde været en succes, idet man i Mexico indlejrede Copenhagen Accord i FN-sporet. Men det rokker ikke ved, at der er lang vej endnu, inden man når en global, juridisk bindende klimaaftale. Derfor var han enig i, at man også skal holde dialogen i gang på det nationale eller regionale spor. Her er det en dansk position, at EU skal gå op fra at love 20 pct. nedskæring til at love 30 pct. nedskæring, og det er også en britisk position. Også i relation til de strategiske partnerskaber skal vi være offensive.

Med hensyn til EU-budgettet havde statsministeren hele tiden anlagt en restriktiv linje. Det betyder, at vi med hensyn til det konkrete budget for 2011 står fast på en budgetstigning på 2,91 pct. Vi havde fra dansk side gerne set, at det var blevet mindre, men de 2,91 var det kompromis, man kunne enes om. Når vi gerne havde set en nulløsning, er det fordi vi mener, at EU-budgettet også bør afspejle den økonomiske situation, hvor EU beder landene om at konsolidere. Med hensyn til de finansielle perspektiver havde statsministeren det samme synspunkt. Men når de finansielle perspektiver skal forhandles i 2012 under dansk formandskab, er det vigtigt, at vi holder os for øje, at dette pålægger os et særligt ansvar, hvorfor vi skal være meget varsomme med at formulere alt for firkantede standpunkter. Det bliver vor opgave i foråret 2012 at forlige stærkt modstridende interesser mellem Parlamentet, der kæmper for innovative indtægtskilder – herunder en EU-skat, som statsministeren afgørende er imod – og lande, hvoraf nogle kæmper for deres rabatordninger, mens andre ønsker at øge landbrugsstøtten og atter andre ønsker den udfaset. Det bliver ganske vanskeligt. Her står vi midt i det hele og skal holde tungen lige i munden.

Statsministeren ville ikke på grundlag af Pia Adelsteens mundtlige referat af en artikel i Altinget erklære sig enig eller uenig med kansler Merkel og præsident Sarkozy. Han mindede om, at der overordnet i kredsen af stats- og regeringsledere er enighed om, at den krise, vi har været igennem, understreger behovet for mere budgetdisciplin og en betydeligt større respekt for det regelsæt, der allerede er gældende, og som grundlæggende hviler på, at man fører en ansvarlig økonomisk politik og konsoliderer i gode tider, sådan som vi har gjort det i Danmark. Det er i øvrigt også i Danmarks egen interesse.

Statsministeren svarede Yildiz Akdogan, at efter Lissabontraktaten er det ikke de roterende formandskaber, som er formænd for Det Europæiske Råd, men den faste formand, van Rompuy, så derfor vil det ikke være i vore hænder at ændre den nævnte tradition.

Pia Olsen Dyhr syntes, hun havde fået nogle rigtig gode svar vedrørende krisemekanismen. Hun spurgte, om man ville udvise samme villighed, hvis de lande, der kobled sig på krisemekanismen – herunder Storbritannien og Sverige – kom i vanskeligheder.

Hun forstod det, statsministeren sagde om, at vi ikke som formandskabsland skal have alt for firkantede holdninger, og opfattede det egentlig sådan, at statsministeren bekræftede, at det, premierminister Cameron havde givet udtryk for om, at Danmark ønsker et mindre budget, er ukorrekt.

Pia Adelsteen spurgte, om der er nogen EU-lande, hvis budget stiger med 2,91 pct.

Hun var ikke uenig i det, statsministeren sagde om, at vi skal føre en ansvarlig økonomisk politik, og hun troede også, hun var nogenlunde på bølgelængde med statsministeren med hensyn til, hvad den skal gå ud på, men ville stille det drillespørgsmål, om Socialdemokraterne og SF, som går ind for krisemekanismen, mener det samme, når de taler om at føre ansvarlig økonomisk politik.

Statsministeren sagde til Pia Olsen Dyhr, at det ikke er afklaret, om et land, som kobler sig på krisemekanismen, i givet fald kan få hjælp. Han tilføjede, at ved siden af krisemekanismen er der jo andre låneordninger, både i IMF og bilateralt.

Han vidste ikke, om der konkret var EU-lande, hvis budget steg med 2,91 pct., sagde statsministeren til Pia Adelsteen, men det ville overraske ham såre. Nu, hvor vi er ved at komme fri af krisen, er der behov for at konsolidere sig og sikre sunde offentlige finanser, og det gør man ikke ved at øge de offentlige budgetter. Han var også enig i, at det i den situation er vigtigt, at EU viser økonomisk tilbageholdenhed. Statsministeren pegede i den forbindelse på, at der dels er en realøkonomisk dimension, men der er også en politisk-psykologisk dimension. Det er medlemslandene, der betaler EU's budget, og når det stiger, vanskeliggøres deres egen konsolidering. Den politisk-psykologiske dimension er, at det er svært at forsvare over for borgerne, at man i den fælles klub kan følge et helt andet spor, end man skal følge nationalt. Det er baggrunden for, at vi står på den budgetrestriktive linje og kun

12. Europaudvalgsmøde 15/12-10

nødtvungent er gået med til det kompromis, som de 2,91 pct. er udtryk for. Efter at vi accepterede det kompromis, har vi kæmpet hårdt for, at det skal stoppe dér, hvilket statsministeren på det sidste topmøde argumenterede for. Statsministeren var lige ved at blive bekymret, da Pia Adelsteen sagde, hun ville stille et drillespørgsmål, men han forstod, at det gik ud på at drille nogle andre partier. Den danske regerings synspunkt er klart. Den udfordring, vi står over for, er også ganske klar. For statsministeren var det ganske klart, at regeringens finanslov lever op til denne udfordring. Han havde svært ved at se, at Socialdemokraternes og SF's udspil lever op til den, men det er nok en debat, der skal føres i Folketingssalen.

**Punkt 2. Samråd med undervisningsministeren vedrørende
samrådsspørgsmål D om SU-reglerne for udenlandske studerende i
Danmark**

EUU alm. del (10) – samrådsspørgsmål D

Punktet var udgået på grund af undervisningsministerens sygdom.

Mødet slut kl. 11.15.

Ref.: BE/sra